

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2S/158/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113202931
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Dzurdzík PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113202931.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: U. E. Z., Z., Y. č. XX/XX, XXX XX I., zastúpeného JUDr. Jánom Mišúrom, advokátom, AK so sídlom Záhradnícka č. 27, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Pôdohospodárska platobná agentúra, so sídlom Dobrovičova č. 12, 815 26 Bratislava IČO: 30 794 323, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu odmieta.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 29.01.2013, postúpenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 30.06.2020, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1S/48/2013-246 zo dňa 12.04.2018 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 a prvostupňové rozhodnutie č. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012.

3. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 2Sžk/44/2018 zo dňa 17.04.2019 (nadobudol právoplatnosť dňa 30.05.2019), ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/48/2013-246 zo dňa 12.04.2018 vyplýva, že žalovaný listom zo dňa 26.09.2012 č. 120/1698/2012 oznámil žalobcovi skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. b) a § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. Voči tomuto listu napriek skutočnosti, že nemal náležitosti rozhodnutia (vrátane poučenia o možnosti podať opravný prostriedok), podal žalobca odvolanie. Na základe odvolania reagoval žalovaný listom č. 200/2546/2012 zo dňa 21. decembra 2012 tak, že výpoveď danú žalobcovi dňa 26. septembra 2012 považoval za platnú a účinnú. Pre úplnosť žalovaný uviedol, že podľa zákona č. 400/2009 Z.z. nie je služobný úrad žalovanej správny orgánom a nevydáva rozhodnutia, preto nepostupoval v danej veci podľa správneho poriadku. Uvedené listy (rozhodnutia) žalovanej žalobca napadol žalobou doručenou krajskému súdu dňa 25. februára 2013, ktorou sa domáhal preskúmania ich zákonnosti. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1S/48/2013 rozsudkom č. k 1S/48/2013-148 zo dňa 27. júna 2013 tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného z 21. decembra 2012 č. 200/2546/2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Tento rozsudok žalovaný napadol odvolaním.

4. Najvyšší súd SR v konaní 7Sžo/14/2013 z obsahu spisu zistil, že žalobca v čase účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z. (od 01. novembra 2009) bol v štátnozamestnaneckom pomere, v stálej štátnej službe, vo funkcii hlavný radca. Žalovaný dňa 26.09.2012 dal žalobcovi výpoveď z tohto pomeru z dôvodu uvedenom v § 47 písm. b) cit. zákona. Konajúci odvolací súd mal za to, že vzhľadom na ustanovenie § 120 zákona č. 400/2009 Z.z., v ktorom sú vymenované ustanovenia Zákonníka práce, ktoré sa primerane použijú na štátnozamestnanecké vzťahy, žalovaný od 01. novembra 2009 nebol oprávnený vydávať

o skončení štátnozamestnaneckého pomeru rozhodnutia s odôvodnením podľa správneho poriadku. Preto uvedená výpoveď nemohla byť podľa názoru odvolacieho súdu ani predmetom prieskumu zákonnosti krajským súdom v správnom súdnictve, ale predmetom konania na príslušnom všeobecnom súde žalobcu. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.02.2015 sp. zn. 7Sžo/14/2013 vydal Ústavný súd Slovenskej republiky nález zo dňa 08.12.2015 číslo III. ÚS 485/2015-36 ktorým uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/14/2013 zo dňa 26.02.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Ústavný súd v odôvodnení uvedeného nálezu uviedol nasledovné: „....Vo veci štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľa bolo od 22. januára 2009, kedy bolo vydané rozhodnutie zamestnávateľa sp. zn. 120/112/2009 podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z (ďalej aj ako „zákon o štátnej službe“) vedené správne konanie (§ 125 ods. 1 a 2 zákona o štátnej službe) podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Toto konanie nebolo žiadnym zákonne súladným spôsobom (napr. podľa § 30 správneho poriadku) skončené. Rozsudkom krajského súdu z 23. mája 2012 sp. zn. 2S/24/2011-121 bolo síce toto rozhodnutie zrušené, avšak vec bola zamestnávateľovi sťažovateľa vrátená na ďalšie konanie; tento rozsudok teda sám osebe nemal za následok skončenie správneho konania. Právny záver najvyššieho súdu, že označené akty zamestnávateľa treba posudzovať čisto v režime zákona č. 400/2009 Z.z., takto potom neobstojí, pretože najvyšší súd celkom opomenul jeho prechodné ustanovenie § 131. V zmysle tohto prechodného ustanovenia je naopak, potrebné „odpoved“ zamestnávateľa sp. zn. 200/2546/2012 z 21. decembra 2012 posudzovať ako rozhodnutie vydané v dosiaľ neskončenom správnom konaní, ako to urobil krajský súd, resp. ako tvrdí sťažovateľ, a žalobu proti nej smerovanú prerokovať v konaní v správnom súdnictve ako žalobu proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu. Ak teda najvyšší súd konanie zastavil z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti, vec v jej merite neprerokoval a postúpil ju okresnému súdu, odňal sťažovateľovi možnosť konať pred vecne príslušným správny súdom.“

6. V následnom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednávajúci vec v senáte 7S, s prihliadnutím na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 08. decembra 2015 číslo III. ÚS 485/2015-36 dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je potrebné vyhovieť a uznesením sp. zn. 7Sžo/12/2016 zo dňa 15. júna 2016 rozsudok krajského súdu zo dňa 27.06.2013 č. k. 1S/48/2013-148 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že podľa právneho záveru vysloveného v predmetnom náleze ústavného súdu napadnuté rozhodnutie žalovanej je potrebné preskúmať v konaní v správnom súdnictve. Preto krajský súd v napadnutom rozsudku vecne správne vyslovil nesúhlas s právnym názorom žalovaného, ktorý poukázal na skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu z 21. decembra 2012 vydal podľa zákona č. 400/2009 Z.z. a nebol povinný rozhodnutie odôvodniť v zmysle Správneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou veci v jej merite a uložil krajskému súdu povinnosť opätovne dôsledne preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovanej, prejednať vec v medziach podanej žaloby, vysporiadať sa so žalobnými námietkami žalobcu a opätovne v merite veci rozhodnúť, ako aj svoje rozhodnutie náležite odôvodniť.

7. Krajský súd v odôvodnení rozsudku č. k. 1S/48/2013-246 zo dňa 12.04.2018 uviedol, že na posudzovaný prípad sa vzťahuje ustanovenie § 131 zákona č. 400/2009 Z.z., ktorý stanovuje, že v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom pred 01.11. 2009 sa postupuje podľa predpisov platných do 31.10.2009. Možno teda uzavrieť, keď v danej veci ide o neskončené správne konanie vedené ešte podľa zákona o štátnej službe podľa predpisov platných do 31. októbra 2009, že toto je nevyhnutné (aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 400/2009 Z.z.) chápať ako jeden celok. Vychádzal pritom z právneho záveru vysloveného v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 08. decembra 2015 číslo III. ÚS 485/2015-36 a v tomto smere poukázal na jeho konštatáciu, že zrušenie prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu (t. j. rozhodnutia sp. zn. 120/112/2009 z 22.01.2009 a rozhodnutia sp. zn. 101/2427/2010 zo 14. 12.2010) súdom a vrátenie veci na ďalšie konanie znamená, že správne konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nie je právoplatne skončené a žalovaná bola povinná v ňom pokračovať, a to napriek tomu, že medzičasom, dňom 01.11.2009, nadobudol účinnosť zákon č. 400/2009 Z. z. Preto aj „výpoveď“ sp. zn. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012, ako aj „odpoveď“ zamestnávateľa sp. zn. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 treba považovať za rozhodnutia vydané v

tomto (neskončenom, a teda pokračujúcom) správnom konaní. Krajský súd ďalej uviedol, že právna bezchybnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovaného spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, obsahuje náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. V danom prípade zákon č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v ust. § 125 upravuje aplikáciu správneho poriadku v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru, pod ktorým treba rozumieť veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak. Poukázal na to, že náležitosti rozhodnutia stanovuje ustanovenie § 47 správneho poriadku. Podľa § 47 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Výrok musí byť formulovaný presne, určito, stručne a musí úplne vyjadrovať vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Aby rozhodnutie mohlo vyvolať zamýšľané právne účinky, musí spĺňať predpoklady stanovené zákonom. Zo žalobou napadnutého rozhodnutia podľa krajského súdu vyplýva, že preskúmané rozhodnutie výrok rozhodnutia neobsahuje. V súvislosti s tým, krajský súd zdôraznil, že práve výrok je najdôležitejšou časťou rozhodnutia, pretože obsahuje rozhodnutie vo veci, ktorá musí byť jednoznačne špecifikovaná. Iba vo výroku rozhodnutia možno vysloviť vznik, zmenu alebo zánik individuálneho právneho vzťahu, ktorým sa zakladajú práva, určujú povinnosti, prípadne menia právne vzťahy. Podľa krajského súdu žalobou napadnuté rozhodnutie okrem výroku rovnako neobsahovalo odôvodnenie. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, reaguje na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, musí sa s nimi správny orgán v dôvodoch rozhodnutia vysporiadať.

8. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

9. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP, na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

10. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú o ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

12. Podľa § 145 ods. 5 SSP, len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

13. Podľa § 98 ods. 1 písm. a) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak o tej istej veci už bolo správnym súdom právoplatne rozhodnuté.

14. Z ust. § 145 ods. 5 SSP vyplýva, že prekážka veci právoplatne rozhodnutej (*res iudicatae*) je všeobecnou negatívnou procesnou podmienkou. To znamená, že správny súd nemôže preskúmať tú istú vec, v ktorej už právoplatne rozhodol. Identita veci je v danom prípade zistená s vecou, ktorá bola vedená na Krajskom súde v Bratislave pod spis. zn. 1S/48/2013, t. j. išlo o súdny prieskum rozhodnutia žalovaného č. 200/2546/2012 zo dňa 21.12.2012 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím č. 120/1698/2012 zo dňa 26.09.2012. Nedostatok prekážky *res iudicatae* nie je odstrániteľný, preto správny súd musel žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. a) SSP odmietnuť.

15. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 170 písm. b) SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko žaloba bola odmietnutá a nebol zistený žiaden dôvod pre aplikáciu ust. § 171 ods. 1 SSP.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je zachovaná, ak počas nej bola kasačná sťažnosť podaná na kasačnom súde (§ 444 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).